

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 15. maja 1896.

List 20.

V Spomin

monsignoru in papeževemu komorniku
Luki Jeranu.

Ko zadonel je zvon večerni: Ave,
Ko se je skrilo solnce za gore,
Odplul Tvoj duh v nebeške je višave,
Zapustil svet in zemeljske solze,
Napotil v pravo si se domačijo,
Pozdravil gori z „Ave“ si Marijo.

Preminol si . . . Sami smo tu ostali
In nemo zerli v nemi Tvoj obraz;
Kaj smo zgubili, bomo le spoznali,
Ko nas poučil bo prihodnji čas.
Moža le redko čas njegov umeje,
Prihodnjost ga pogreša tem britkeje.

Kedar družini smert očeta vzame,
Kako ga objokuje trop otrok,
Kako ti pláčejo ob robu jame,
Ki jim zaklad izterga iz njih rok!
Saj njega so za vedno izgubili,
Katerega iz serca so ljubili.

Ti več si bil . . . Kot jedno je družino
Oklepal deco Tvoj objem iskren,
Ti ljubil vso slovensko si mladino,
Ti bil rednik, najboljši oče njen.
Semena zlatega si v serca vsadil,
Med njimi — starček — sam si se pomladil.

A delala ni samo roka Tvoja,
Ledino rodno je i duh oral,
Kar delal si s peresom brez pokoja,
Kar tu zakladov neminljivih zbral,
Potomci bodo to občudovali,
Učili se in Tebe proslavljali.

Kako se dela, domovini služi,
Kako naj z zgledom svečenik uči,
Kako molitev naj se z delom združi,

To izmed vseh najbolj umel si — Ti.
Kar želel si, kar storil, kar si prosil,
Je Svojim blagoslovom Bog porosil.

A čuj! spet zvon večerni poje „Ave“.
Na grob se sveži vsiplje perst in cvet,
Pošilja solnce zadnje nam pozdrave . . .
Tvoj duh ozira se z nebes na svet.
Nad zvezdami nas on že blagoslavlja,
Ko naš potert od groba se poslavlja.

Tam gori nadaljaj ljubezni delo,
Kjer si plačilo večnosti prejel,
Tam gori prosi za domovje celo.
Da v varstvo bi Gospod ves narod vzel!
Tje gori duh naj Tvoj nas srečno vodi,
Ti prosi, da sledimo mu povsodi!

J. Baloh.

Razlaganje apostolske vere.

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

V. Člen.

Šel je pred pekel, tretji dan od mertvih vstal.
(Dalje.)

Dvoje mora človek spoznati, slavo božjo
namreč in kazen pekla. Kajti vabljeni po slavi
in plašeni po peklenških kaznih varujejo se
ljudje in beže pred grehom. Toda to oboje človek
prav težko spozna. Kajti pisano je o slavi:
„Kdo bo preiskal, kar je v nebesih?“ (Mod. 29.
16.) Zlasti pa je to težko ljudem, ki so nave-
zani na zemljo, kakor pravi sv. Janez: „Ki
je od zemlje, od zemlje govori“ (3, 31), lahko
pa je to ljudem, ki niso navezani na zemljo,
kajti „ki je prišel z nebes, je nad vse,“
kakor stoji ravno tam. In zato je Bog prišel z
nebes in se včlovečil, da bi nas poučil o ne-
beških stvareh. Bilo je pa tudi težko spoznati

kazni pekla, ker „ne ve se za nobenega, ki bi se bil povernil iz pekla,“ (Mod. 2, 1.) in to velja o brezbožnikih. Toda zdaj ne moremo več tako govoriti, kajti kakor je prišel z nebes, da bi nas poučil o nebeških stvareh, tako je tudi vstal od mrtvih, da bi nas poučil o tamošnjih stvareh. In zato moramo verovati, ne samo, da je Jezus postal človek in umerl, ampak tudi, da je vstal od mrtvih. In zato pravimo: Tretji dan je od mrtvih vstal.

Vemo pa, da je več ljudi vstalo od mrtvih, kakor Lazar in sin vdove v Najmu in hči Jairova, prednika shodnice. Toda vstajenje teh in drugih se loči od Kristusovega vstajenja v štirih točkah.

Najpervo po vzroku vstajenja. Kajti drugi, ki so vstali, niso vstali iz svoje moči, ampak po priprošnji Kristusovi ali pa drugih svetnikov. Kristus pa je vstal iz lastne moči, ker ni bil samo človek ampak tudi Bog, in božanstvo Besede ni bilo nikdar ločeno niti od duše niti od telesa, in zato je telo dušo in duša telo, ko je hotela, zopet nase vzela. Imam oblast svoje življenje dati in imam oblast je zopet vzeti,“ rekel je Jezus Kristus (Jan 10, 18). In dasi je bil umerl, ni umerl niti iz slabosti niti primoran, ampak popolnoma prostovoljno. To pa razvidimo iz tega, ker je, preden je dušo izdihnil, zavpil z velikim glasom, česar drugi umirajoči ne morejo storiti, ker umerjo iz slabosti. Zato je tudi dejal stotnik: „Resnično, ta je bil Sin Božji“ (Mat. 27, 54). Kakor je tedaj iz lastne moči oddal svojo dušo, tako jo je tudi iz lastne moči zopet vzel in zato pravimo, da je vstal, ne pa, da je bil zbujen od koga drugega. „Spal sem, terdo sem spal in sem vstal“ (Ps. 3, 6.). To pa ne nasprotuje besedam v djanju apostolov: „Tega Jezusa pa je Bog obudil“ (2, 32), kajti obudil ga je i Oče i Sin. Ista je namreč moč Očeta kakor moč Sina.

Drugič se razlikuje Gospodovo vstajenje od vstajenja družih ljudij po življenju, h kateremu je vstal. Kristus vstal je k povelčanemu, neminljivemu življenju: „Kristus je vstal od mrtvih po veličastvu Očetovem“ (Rim. 6, 4). Drugi pa so vstali k ravno takemu življenju, kakoršno so poprej imeli, kakor vemo o Lazarju in drugih. — Tretjič se razlikuje glede na sadove in učinek: kajti vsled Kristusovega vstajenja vstanejo vsi. „Mnogo teles svetnikov, ki so spali, je vstalo“ (Mat. 27, 52.) in „Kristus je vstal od mrtvih, pervina spečih“ (1. Kor. 15, 20). Kristus pa je po svojem terpljenju prišel do slave, kakor je pisano: „Ali ni bilo treba, da je Kristus terpel in tako v svojo čast šel?“

(Luk. 24, 24.), da bi nas učil, kako moramo iti v nebesa. „Po mnogih nadlogah moramo iti v božje kraljestvo (Dej. ap. 14, 21.). — Četrtič se razlikuje z ozirom na čas. Drugi namreč bomo vstali še le ob koncu sveta, razun če nekateri preje ne zadobe te milosti, kakor jo je preblazena Devica Marija in, kakor se misli, tudi sv. Janez Evangelist. Gospod pa je vstal tretji dan: to pa zato, ker je vstajenje in smert in rojstvo Kristusovo bilo v naše odrešenje, in zato je hotel tedaj vstati, kadar bi bilo naše odrešenje doveršeno. Če bi bil takoj vstal, ne bi bili verovali, da je bil mertev: če bi pa bil vstajenje odlašal, bi ne bili učenci ostali v veri, in tako ne bi bilo njegovo vstajenje nič koristilo: „Kaka korist je v moji kervi, ako grem v troh-nobo?“ (Ps. 19, 10.) vpraša Gospod po Davidu. In zato je tretji dan vstal, da bi verjeli, da je bil mertev, in da ne bi učenci zgubili vere.

Štiri stvari pa zamoremo iz tega povzeti kot nauk. Pervič: trudimo se duševno vstati od smerti duše, kateri zapademo po grehu, k življenju pravičnosti, katero zadobimo po pokori. „Zbudi se, kateri spiš, in vstani od mrtvih, in Kristus te bo razsvetlil“ (Efež. 5, 14). In to je pervo vstajenje in „Blagor mu, ki je deležen pervega vstajenja“ (Skrivno raz. 20, 6.). — Drugič: vstajenja ne smemo odlašati do smerti, ampak hitro in kmalu vstanimo: „Ne obotavljaj se verniti k Gospodu in ne odlašaj dan na dan“ (Sir. 5, 8.). Kajti ko te bo bolezen tlačila, ne boš mogel misliti na rešitev duše. Pri tem pa izgubiš tudi delež vsega dobrega, kar se verši v cerkvi, hudobni duh pa tem težje kako stvar popusti, čem dlje jo ima. — Tretjič: vstanimo k neminljivemu življenju, da namreč ne umerjemo več, to se pravi: v terdnem sklepu nič več ne grešiti. „Kristus je vstal od mrtvih in ne umerje več, smert čezenj ne bo gospodovala“ (Rim. 6, 9.), in: „Tako mislite tudi vi, da ste namreč grehu odmerli, živite pa v Bogu, v Kristusu Jezusu, Gospodu našem. Greh naj toraj ne gospoduje v vašem umerljivem telesu, da bi služili njegovemu poželenju. Pa tudi svojih udov ne dajte grehu kot orožje hudobije, ampak dajte se Bogu kot taki, ki so od mrtvih živeli“ (Rim. 6, 11). — Četrtič: vstanimo k novemu, povelčanemu življenju, da se namreč ogibamo vsega, kar je bilo prej prilika in vzrok greha in smerti. „Kakor je Kristus vstal od mrtvih po veličastvu Očetovem, tako tudi mi v novem življenju hodimo“ (Rim. 6, 4). In to novo življenje je življenje, ki premladi dušo in pelje v večno življenje Amen. —

Slovesnost*)

pobožne družbe (bratovščine) Salezijanskih sotrudnikov

na praznik sv. Frančiška Saleškega 29. prosinca 1896. leta.

Govor pri sv. opravi v št. Jakobski cerkvi.

Ozirajoči so na tako obširna delovanja in tako blagodejna društva Boskova po širnih delih sveta moramo priznati, da je prav previdnost Božja dala Janeza Boskota za sedanje čase verske malomarnosti. Prebiraje svetno in cerkveno zgodovino skoraj ne najdemo časa, v katerem bi se verska nebrižnost tako širila pri vsih stanovih, kakor sedanje dni. Vera, verske vaje, služba Božja ob nedeljah in praznikih, prejetje sv. zakramentov i. t. d. to je deveta briga tako premnogim ne le bogatim in imenitnim, tako zvanim učenim in plemenitim, marveč tudi premnogim revnim in ubogim; da, celo rokodelcem in raznim tovarniškim delavcem. Na razne načine se ljud tira v brezverstvo, od tod pa v splošno nezadovoljnost, in kar je najhujše, v časno in večno pogubo. Pa glejte, ljubljani v Gospodu, zoper tako veliko rano sedanjega časa pa so nekako posebno blagodejno zdravilo razna Boskova dela in njegove naprave, salezijanska misijonska družba in njegovo društvo salezijanskih sotrudnikov. Seveda sv. Cerkev izvrstno deluje po svojih poslancih ter mašnikih, po vsih svojih raznih redovih in samostanskih napravah, kateri vsak po svojih pravilih naj blagodejše dela v časni in večni blagor človeštva; vendar pa se mi zdi, da je delovanje raznih cerkvenih redov, dasi tudi slehern tako blagodejno deluje, o čemur nam je priča tako lepo pri nekterih čudovito veliko število svetnikov, kateri so živeli v njih, vendar se mi zdi pravim, da je Boskovemu delu ter njegovi Salezijanski družbi še prav posebno široko polje odprto. Kamor je družim redovom bolj ali manj pristop omejen ali celo zapert, se Salezijanski družbi kar na stežaj vrata odpirajo. Smemo reči, da skoraj ni stanu od najplemenitnejše rodbine do najbornijše in revnijše družine, od najvišje vladarske hiše, do najrevnijše selske kočice, od največjega bogatina, do največje sirote zapuščene na cesti, kamor bi Salezijanska družba ne našla pota svojemu blagodejnemu vplivu. Zato vidimo Salezijanec povsod. Salezijanec poučuje v šoli, predigava na leci v cerkvi; deluje in uči pa tudi zunaj cerkve. Vidimo namreč, kako tu poučuje zapuščene dečka siroto v najpomembnejših verskih resnicah, kako tam vadi mladenčaka kacega rokodelstva. Zopet ga najdemo, kako tu uči in vadi celo trumo mladih ljudi lepega kerščanskega življenja zbirajoč okrog sebe cele verste mladih rokodelcev, in kako zopet tam razvedruje, tolaži in blaži nepokojna serca ubozih delavcev terpinov; s svojimi očitnimi shodi pa prižiga, vnema in vterjuje versko zavest tudi v najvišjih stanovih. Povsod skazuje Salezijanec duhovna in telesna dela keršč. usmiljenja; na vse strani ogreva za vero in Boga, povsod rešuje in zveličava. To pa, predragi poslušalci, je tej družbi možno zlasti po njenem plemenitem društvu Salezijanskih sotrudnikov. To društvo bi imenoval nekako oči, s katerimi Salezijanska družba opazuje revščine in potrebe križem sveta; usta, po katerih opominja in uči; noge, s katerimi v razne kraje hiti in gre; roke, s katerimi povsod dela in pomaga.

*) (Glej »Danico« l. 1896. štj 9.)

Kaj pa so Salezijanski sotrudniki? Predragi, kaj je to društvo Salezijanskih sotrudnikov? Društvo Salezijanskih sotrudnikov ali sodelavcev je pobožna družba, ali bolje, to je Salezijanski tretji red, čegar udje so poklicani, da pospešujejo Don Boskova dela.

Salezijanski sotrudniki in sodelavci, pobožna družba ali nekaka bratovščina, so poklicani, da pospešujejo don Boskova dela. Ti so sploh dobri kristjani obeh spolov, vsakega stanu, kateri v krogu svoje družine živeti in sredi sveta duh „pobožne družbe salezijanske“ ohranijo, ter ji z moralnimi in fizičnimi pripomočki pomagajo, da dosega svoj glavni namen, namreč, kerščansko vzgojo uboge in zapuščene mladine. Don Bosko je društvo za duhovne in neduhovne, kateri so mu mogli že v začetku veliko pomagati, zato vstanovil, da bi pomnožil število tistih, ki mu morejo pomagati, da bi okrožje njih delavnosti razširil in blagor duš pospešil. Izdal je malo postavbo, katero je bil predložil sv. Očetu Piju IX., ki so jo z dekretom 9. majnika 1876. potrdili ter novemu društvu podarili mnogo duhovnih milostij in veliko odpustkov. Pij IX. so celo hoteli, da se piše njihovo ime na čelu kazala sodelavcev, spodbujevali so kardinale in škofe, naj se zapišejo in zaupnem govoru so rekli nekoč: „Salezijanski sodelavci so odločeni veliko doverševati v Cerkev in družbenem življenju. Njih delovanje meri zlasti na izobražbo in podporo mladini, s časom jih bodo visoko cenili, in jaz menim, da ne bom videl samo družin, ampak cele vasi in mesta, ki se bodo pridružili temu društvu. Zato tako zelo ljubim njegove sodelavce in jim vedno radovoljnost rad skazujem.“

In Leon XIII. berž ko so bili povzdignjeni na prestol, blagovolili so salezijanski sodelavci postati, kakor so Pij IX. in rekli so: „Jaz nočem biti samo kot sotrudnik zapisan, temuč hočem biti res prvi delavec.“ Nekoč so rekli don Bosku: „Kolikokrat govorite s sotrudniki, jim recite, da jih prav iz serca blagoslavljam, kajti njih delovanje je, mladino pogube reševati, in samo jednega mišljenja morajo vsi biti, nji pomagati, da se v duhu svetega Frančiška Salezija vse dobro povspešuje.“ — Tudi don Bosko, ki je s svojim bistrim očesom pregledal človeško revščino in tudi prihodnost, je videl v vstanovitvi družbe salezijanskih sodelavcev, delo za ohranjenje in obnovitev družbe, katero (delo) se bode razširilo po vsem svetu.

Imel je tudi navado reči: Če bodo škofje in duhovni spoznali, kako mogočno pomoč morejo imeti pri vsakem dobrem in velikem delu po tej družbi salezijanskih sodelavcev, se bodo potrudili jo v svojih škofijah in župnijah vstanoviti. Prišel bode čas, ko bode dober katolik in salezijanski sotrudnik istega pomena. (Konec nasl.)

Splošno pobožno društvo kerščanskih družin

na čast svete Družine nazarenske.

(Konec.)

Molitev kerščanskih družin, da se posvete sveti družini.

O Jezus, naš ljubeznivi Odrešenik, ki si bil poslan iz nebes, da bi razsvetlil svet s svojim naukom in zgledom, ti si sklenil preživeti najdaljši čas svojega življenja v pohevni hiši v Nazaretu, po-

nižen do Marije in Jožefa, da bi posvetil ono družino, ki bi morala biti izgled vsem kerščanskim družinam: sprejmi blagovoljno tudi našo družino, ki se ti popolnoma posvečuje. Brani in varuj jo in potrdi v nji svoj sveti strah, kakor tudi mir in sloga kerščanske ljubezni, da bo podobna Božjemu izgledu tvoje svete družine, in da pridejo vsi njeni udje v večno veselje.

O Marija, najljubeznivejša mati Jezusa Kristusa in tudi naša mati, sprosi s svojo usmiljenostjo in dobrotljivostjo, da sprejme Jezus milostno ta naš dar in nam dodeli svoje dobrote in svoj blagoslov.

Sveti Jožef, ti najsvetejši varuh Jezusa in Marije, pomagaj nam s svojimi molitvami v vseh potrebah dušnih in telesnih, da bomo s teboj in blaženo Devico Marijo večno hvalili božjega Izveličarja Jezusa Kristusa.

Vsakdanja molitev pred podobo sv. družine.

O ljubezni polni Jezus, ki si posvetil svojo na zemlji izvoljeno družino s svojimi neizrekljivimi čednostimi in z izgledom svojega življenja, poglej milostno na to našo družino, ki na kolenih prosi Tvoje milosti. Pomisli, da je tvoja družina, ker se je Tebi še posebno posvetila in darovala. Varuj jo milostno, brani jo v nevarnostih, pomagaj ji v vseh potrebah in daj ji milost, da ostane stanovitna v posnemanju Tvoje svete družine, ter da Te bo mogla nekdanj večno slaviti v nebesih, kakor ti je na zemlji zvesto služila in Te ljubila.

O Marija, milostna mati, prosimo Te Tvojega varstva, prepričani, da bo Tvoj Božji Sin uslišal Tvoje prošnje.

In tudi ti, sv. Jožef, pomagaj nam s svojim posredovanjem in izroči Jezusu naše prošnje po rokah Marijinih.

Toliko v obče; kar je še posebnih opomenj treba, je poslušati določila visokočastitega škofijstva.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Slov. katol. delavci povsod zmagujejo nad soc. demokrati. Ti zadnji s svojimi brezbožnimi nauki pri nas ne bodo še nič opravili, hvala Bogu! Oni so ne prijatelji, temveč največji sovražniki ubogega delavca, zato ker mu tergajo vero iz serca. Pravijo namreč, da ni duše, da ona ni neumerjoča, da ni nikakega življenja po smerti, da človek umerje, kakor žival, da naj si vsak tu na svetu nebesa napravi itd. itd. Napadajo in blatijo duhovščino, kar so da, — kakor liberalci; zato so si oboji bratje po duhu. Ti soc. demokrati jeli so tudi našo verno slovensko ljudstvo kužiti; in nekaj jih je res že šlo na njihove „limanice.“

Tem nasproti trudi se verlo „slov. kat. društvo za delavce“ utrditi v delavcih pravo vero, spoštovanje do duhovščine in Božjih reči. V ta namen napravljajo one razne shode, pri katerih poučuje ljudi in delavce o černih nakanah socijalnih demokratov — katerih naj se ogibljejo. Tak shod je bil tudi zadnja nedeljo pri D. M. v Polju. Shod je bil sijajen. Udeležilo se ga je veliko ljudi: kmečkega in delavskega stanu. Govorili so na njem razni govorniki — delavci sami, kakor: g. Gostinčar, ki je z njemu lastno

vnelo pobijal terditev soc. demokratov, češ: da katoliški delavci hočejo samo duhovščini pripomoči do nadoblasti itd. In vendar je samo to res: duhovščine se oklepamo, ker ima serce za nas ter ima resno voljo pomagati delavskim stanovom. Sploh so oni prijatelji vsakemu, kdor jim pomaga na podlagi prave vere k časni in večni sreči. Govorili so potem še g. Pavšner, g. Kregar ml., ki je kot bivši socijalni demokrat kaj zanimivo opisoval sleparije in soc. demokratov hinavsko ljubezen do delavcev. Društvenik g. Rakovec je govoril posebno kmetom „iz serca,“ ker je omenjal raznih nezgod, ki zadenejo — kmetovalca, namreč; slabe letnice, požare, itd. ter nasvetoval pomočke — zavarovalnice. Vsi so se zadovoljni razšli. Mi pa kličemo: Bog vas podpiraj!

Z Iga. — (Zaobljubljena procesija iz Iga k podružni cerkvi Matere Božje, kraljice miru na visoki Kurešček). — Veličastna procesija veršila se je minulo nedeljo v praznik varstva sv. Jožefa iz farne cerkve na Igu na visoki Kurešček v zahvalo, da je lansko leto Bog obvaroval župnijo še večje nesreče, in da bi v prihodnje milostno varoval faro kakor tudi vso našo deželo groznega potresa. Ob 5 uri zjutraj bila je v farni cerkvi sv. maša in pridiga za hišne varuhe, vsi drugi prihiteli so ob 1/2 8ih v farno cerkev in med prepevanjem litanij Matere Božje jela se je pomikati procesija s štirimi zastavami proti Kureščku. Zvonovi se slovesno oglase, otožno zaupno petje k Mariji zadoni, in v treh urah dospeli smo na Kurešček. Pretresljivo je bilo videti, kako so neštete pa lepo vrejene množice pri procesiji molile sv. rožni venec, prepevale Marijine in velikonočne pesmi, kar se je daleč na okoli razlegalo. Prizor je bil zelo veličasten. Take katoliške slovesnosti dosedaj še nismo videli. Vodili so procesijo in imeli jutranje duhovno opravilo v farni cerkvi preč. gospod župnik sami, kajti č. g. kapelan Janez Jelenec uže tri tedne jako nevarno boleha; muči namreč gospoda udna bolezen in ni upati, da bi kmalu zapustil bolniško posteljo. Naši procesiji pridružilo se je tudi mnogo Ljubljancev; na Kureščku pa se je iz bližnjih fara toliko ljudstva zbralo, da je bila vsa gora živa. Ko ti zagledajo našo procesijo, prihiteli so z banderom naproti, in ob 1/2 11 uri bili smo pri milostni Materi, kraljici miru. Kdor je iz goré doli opazoval to procesijo, moral je hvaležno klicati: kaj tako ginjivega še nismo videli. Po prihodu je bila peta sv. maša, katero so opravili čast. gosp. Boštjan Čebašek; po sv. maši pa stopijo na prižnico naš prečastiti gosp. župnik, ter v lepi besedi popisujejo namen današnje procesije in slavnosti, in ko so omenili, kako kratko in nevarno je naše življenje, kolikim nevarnostim in britkostim vedno izpostavljeno, in kako si to kratko dobo svojega življenja v dobro obračajmo, bila je silna množica tako ginjena, da se je glasni jok razlegal po cerkvi. O da bi bila mogla vsa množica v cerkev; stali so v gnječi verni tudi okoli cerkve ter pazljivo poslušali cerkveni govor. Dal Bog, da bi vselej in povsod katoliški moške in fantje tako navdušeno in soglasno kazali svoje katoliško mišljenje in življenje kakor pri zaobljubljani procesiji in duh. opravilu na Kureščku. Po pridigi je bilo darovanje in nato so izpostavili preč. gospod župnik presveto Rešnje telo v zraven cerkve stoječo Marijino kapelico, in med petimi litanijami Matere Božje je nešteta množica

klečeča po gori in okoli gore navdušeno in zaupno prepevala:

»Marija k Tebi, uboge reve,
Mi zapuščeni kličemo,
Objokani otroci Eve
V dolini solz zdihujemo.«

Terdno se nadejamo, da milostni Bog te prošnje in prosečih vzdihov, ki so odmevali gotovo iz več ko 8000 gerl zbrane množice proti nebesom, ne bo preslišal ter izansko faro in vso našo deželo milostno varoval groznega potresa. Ob dveh popoldne bilo je cerkveno opravilo na Kureščeku končano in ljudstvo se je mirno, veselo in hvaležno razšlo. Sveta dolžnost nas sili, da se za ta veseli in častiti dan pred vsem zahvalimo nebesom, ki so nam naklonile tako prijazno vreme, serčna zahvala pa preč. gosp. župniku, ki so sami vse potrebno oskerbeli in vredili, da se je procesija tako veličastno izvršila, in ki so kljub bolehnim nogi tako težavno pot storili in procesijo vodili, s prelepo pridigo vso nešteto množico razveselili, vneli in utolažili. Naj jim Devica Marija poverne tisučerno njih neumorno goreče delovanje, skrb in trud za povzdigo Božje potne cerkve na Kureščeku, katera je nekedaj zlo slovela, kar nam pričajo raznotere podobe po cerkvenih stenah, katere so pobožni romarji darovali Mariji za prejete milosti. Odkar so preč. g. župnik vso cerkev s pomočjo mnogih, posebno ljubljanskih dobrotnikov krasno prenovili, hodijo zopet Marijini častilci od raznih krajev na Kurešček in vračajo se vedno veseli in v terdni nadi, da je Marija njihove prošnje uslišala. Upati je, da bode to svetišče na Kureščeku zopet zaslovelo, in da se bodo ob raznih potrebah Ljubljancev in okoljščani zopet zbirali okoli Marije Kraljice miru na Kureščeku.

Od ljubljanskih romarjev smo zvedeli precej zjutraj, da so preč. gospod monsignor Luka Jeran umerli. Glasno in združeno smo pri Marijnem altarju molili za dušo prebлага gospoda; prepričani smo, da so bogati dobrih del stopili pred večnega Sodnika, in da zdaj prosijo za slovensko ljudstvo, katero so tako ljubili, in katero so več ko pol stoletja po „Zgodnji Danici“ učili, vnemali, tolažili in v dobrem vterjevali. Naj jim sveti večna luč!

Dole pri Litiji Od 5. — 13. aprila je bil misijon v Dolski fari. Vodila sta ga preč. g. o. jezuita Franc Doljak in Jakob Verhovec — z znano vnemo in gorečnostjo. Zato tudi ni bilo brez obilnega sadu in vspeha: cerkev je bila vsak dan natlačeno polna; pristisnili so vanjo ne samo domači, temveč tudi sosednji farani. Spoved so opravili tudi največji mlačneži, tako so jim šli k sercu prepričevalni govori gospodov misijonarjev. — Zahvala za to izvanredno milost sv. misijona gre pred vsem ljubemu Bogu samemu, kateri je z razsvitlenjem in z milostjo v sv. zakramentih prenovil serca tukajšnjih prebivalcev; dalje gg. misijonarjem za njihov velik trud — Bog Vam tisočero plačaj! — Dalje g. sošedom iz Šent Jurja in Polšnika za pomoč pri spovedovanju in slednjič posebno našemu g. župniku, ki tako skerbé za svoje ovčice. V teku 10 let je bil namreč tukaj že 3 krat misijon, trikrat pa eksercicije. Bog poverni!

Dolčan.

Razgled po svetu.

Na Tirolskem se bode letos obhajala nenavadna stoletnica. L. 1797, za časa francoske prekucije se je cela Tirolska posvetila presv. Jezusovemu Sercu ter se njemu izročila v varstvo. Ta slovesna obljuba se bode letos kot stoletnica slovesno obhajala. Presvitli cesar je obljubil, da se slovesnosti osebno vdeleži, ako mu bo le mogoče. Da je tirolskim liberalcem ta stoletnica tern v peti, je umevno. Vendar pa so bili nekteri liberalni deželni poslanci le toliko poštteni, da se jej v deželnem zboru niso vpirali.

Mažarji ta mesec slovesno praznujejo tisočletnico svoje države. V Budapešti so se početkom tega meseca začele velike slovesnosti, katerih se je vdeleževal tudi presvitli cesar. Žalostne katoliške razmere na Mažarskem nas prav nič ne navdušujejo za tisočletnico. Možje, ki sedaj vladajo na Mažarskem, so naj večji sovražniki sv. Cerkve in zatiralci slovanskih narodnostij. Nasprotniki so pa tudi našega presvitlaga cesarja, kateremu neprestano grene življenje.

Italijanskim vojakom se v Afriki še vedno slabo godi. A Laški vladar sicer poroča po svetu, da so zajeli mesto Adigrat in od tam odpeljali nekaj ranjenih vojakov, — toda poročila so tako nejasna, da jim skoraj ni verjeti. Skoraj gotovo se Abesinci pripravljajo na skrivaj zopet na veliko bitko, v kateri bodo Italijani beržkone dobili po plečih kakor zadnjič.

Nasr-Edin, perziški šah ali kralj je mertev. Zavrtno napadel in vstrelil ga je neki Risa, pristaš verske skupine Babistov. Umrjeni šah je namreč pred leti dal usmertiti začetnika Babistov, vsled tega so mu ti ljudje vedno po življenju stregli. — Pokojnik ni bil sovražen katoliškim misijonom v Perziji —

Iz južne Afrike. Marijanhil, 10. IV. 1896. (Kaferske čarovnije.)

I.

Druga žival, katere se „copernski dohtar“ poslužuje, je črna mačka, po kaferski „impaka.“ To vam je prava spaka! Nisem mogel zvedeti, kako jo „zacopra,“ ali ji da kaj jesti ali piti, da mu potem zvesto, služi. Čeruhi so mi pravili, da jo čarovnik po noči v tisto kočjo pošlje, kjer hoče komu škodovati. Mačka leže na persa, in človeka začne tiščati in pikati, da leta in leta ne more več spati. Tudi pregrizne mačka na čarovnikovo povelje kožo, da se celo čreva vidijo. Tacega človeka čaka počasna, toda gotova smert vsled lakote; kajti, če kaj užije, gre v kratkem času neprebavljeno iz njega. Skoro vsak dan pride kak tak bolnik k našemu zdravniku. Da pa ni vsih taci slučajev pripisovati „impaki,“ je jasno; ker tudi mi terpimo na takih boleznih, namreč na griži, in še nobenemu izmed nas ni prišlo na um, to prikazen na rovaš „impake“ pripisovati. Persne boleznii si tudi lahko raztolmačimo; saj je znano, da mačka ljubi gorko dihanje, ter vsled tega leže na usta spečega človeka in tu pa tam časih celo smert povzroči, zlasti pri otrocih, ki si ne morejo pomagati. „Impako“ ali černo mačko toraj lahko prav pri miru pustimo; poročal sem le, da cenjeni bralci „Danice“ spoznajo, kako misli in čuti pravo naravno ljudstvo. S tem pa nečem, da bi se razpravljalo o možnosti taci stvari, saj imamo tukaj prilike dovolj, da raz-

vidimo, kako pogubno vpliva mnenje o skrivnih silah na uboge pogane.

Neka druga žival, ki je baje istotako v področji čarovnikovem, je neki povodnji gad, kafersko „inkvekve.“ (Takoj, ko se „kve-kve“ spregovori, se mora ob enem tleskniti, nekako s takim glasom kakor, če se steklenica s pivom odpre; da se tako tleskne, se mora položiti jezik na nebo in ga precej zopet nazaj potegniti. Razna tleskanja so mi napravljala največje težave, ko sem se učil kafriškega jezika; pa o tem bodem poročal pozneje.) „Inkvekve“ ima nalogo, da ovira bolniku dihanje in ga nekako zaduši. Če se odpro na tak način usmerčenemu usta, nima več jezička, in gerlo je vse oderto. — Toda, dokler se sam o tem ne prepričam, ne verujem na take smertne slučaje; tudi mi ni doslej še nobena verodostojna priča povedala kaj gotovega o taki bolezni, akoravno ostanejo Kafri terdovratni pri svoji terditvi.

Zdravega človeka, kateremu je „inkvekve“ dihanje otežil, prične silno glava boleti; močno začne kašljati in postane žrtev gotove smerti, če se mu o pravem času ne opomore. Poslužujejo se navadno bljuvil, zlasti neke korenine, katero sem nekoč pokusil, a mi je jako slabo postalo. Rešen je dotičnik, če da iz sebe množico majhnih, rudečih červčkov (podobnih stonožcem). To bolezen pač lahko poterdim; odkod pa izhaja, o tem ne morem reči nič gotovega „Inkvekve?“

Kafri terpe največ od glist; za te pa ni nobenega boljšega oziroma bolj pokončujočega sredstva, kakor zribane praprotnne korenine. Vsakemu Kafru je bilo s tem pomagano. Preprosto a izdatno sredstvo! (Dalje nasl.)

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Marijina božja pota.

Kdo jih more sešteti, tisoč in tisoč Marijinih Božjih potov, milostnih krajev in milostnih podob, od neumetnih iz lesa izrezanih ali z najnavadnejšimi barvami naslikanih podob, tam kje v gorovji, ali v temnem gozdu, v oddaljeni dolini, katero obiskujejo pobožne matere s svojimi otroki, lovci, pastirji in dervarji. — pa do svetovno znanega Lurda, čegar slava ne šteje še niti 50 let, in do čudovitega Loreta, ki je ravnokar slavil šeststoletno slovesnost?

Kdo prešteje pobožne darove, kateri dičijo v slavo Matere Božje ta svetišča in še veliko več žrtev hvaležnosti, katere oznanjujejo usmiljenost Matere ljudij?

Odrešenik Jezus Kristus je pri nas vse dni do konca sveta po sv. Duhu, po svoji milosti, svoji sveti Cerkvi, ki nas podučuje in vodi v njegovem imenu, — in poleg tega v naših cerkvah in hramih Božjih bistveno in osebno v sv. R. Telesu.

Na podoben način nam je tudi svojo sveto Mater zapustil v svetiščih, v milostnih podobah in milostnih krajih, kateri se glase tako primerno, ker kakor posrednica njegove milosti pri nas ostane. Tako je torej zavzela z njimi vred prostor v naših srcih, in zato ne sme njene podobe manjkati v no-

beni cerkvi, dá, v nobeni kerščanski hiši, — in povsod bode postala milostna podoba. More so o nji reči, kar stoji zapisano o neskončni modrosti: Ona deluje od jednega konca do drugega z močjo in vse ljubeznjivo vred. In po pravici, kajti tudi te-le besede veljajo Mariji:

„Ona je svit večne luči in brezmadežno ogledalo krasote Božje in podoba njegove dobrote. Lepša je kakor solnce in presega vse verste zvezd, in ona ima prednost, če se jo z lučjo primerja.

Mati Božja je ob enem najkrasnejše njegovo delo in zato vredna posebnega čiščenja od vseh, ki žele Boga slaviti v svetnikih njegovih; zato se zbiramo okoli njenih milostnih podob.

Ona je dih moči Božje in izliv čistosti Vsemo-gočnega; nič nečistega ni prišlo v njo.

Marija je vzorna podoba svetosti, naj jo že občudujemo kot brezmadežno Devico, ali kot blaženo Mater Božjo, ali močno ženo z mečem bolečine. Zato se oziramo k nji, zato potujemo k njenim podobam.

Ona je dobrotljiva, človekoljubna, dobra in vse pr-more; sama o sebi pravi: Kdor najde mene, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda; in kdor je njo našel, priznava: Z njo sem dobil ob enem vse dobro.

Marija, Mati Božja, je tudi mati ljudij, posrednica odrešenja po Jezusu Kristusu, naša posrednica in priprošnjica pri posredovalcu. Zato kličemo k nji, zdihujemo in vpijemo v tej solzni dolini, zato hodimo k Materi milostij, k njeni presveti podobi; zato molimo tam: „Spomni se, da ni bilo še nikdar slišati, da bi kdo zapuščen bil, kdor koli je pod tvojo brambo pribežal, tebe na pomoč klical, in svojo prošnjo Bogu izročeval.“ (Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

15.) **S. Izidor.** Zadeve in potrebe kmečkega stanu. Zaročeni Dar, mladino za Boga izgajati

16.) **S. Janez Nepomuk.** Češko, Moravsko in solnograška cerkvena provincija. Vestno berzdanje jezika. Odvernitev povodnij, Duševno in telesno nemi in hroni.

17.) **S. Pašal Babilonski.** Špansko in Portugalsko. Osnovanje katoliškega delavskega društva v socijalističnem mestecu. Volitev poklica.

18.) **S. Venancij.** Odstranjenje protestantskih krivih nauk. Nesrečni mešani zakoni. Blagoslov novim kuptijskim podjetjem.

19.) **S. Peter Celestin.** Vpeljava bratovščine serca Jezusovega v posebnem milosti potrebnem kraju. Pokopališčne zadeve. Premaganje strastnega pravdanja.

20.) **S. Bernardin Sijenski.** Ljubezen do sladkega imena Jezusovega. Italija. Obujenje apostolskih mož. Pomoč v dolgoletnih serčnih bolečinah

21.) **S. Feliks Kantalicjski.** Modrost in razum. Pogum in moč za odločilne korake. Kerščansko ravnanje s posli.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše de-žele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba v dušnih rečeh za pomoč.

Zahvale.

Po dolgoletnem bolehanju se mi je le letos jako shujšalo; poskušala sem že več zdravnikov, pa bilo mi je vedno slabše. V tem žalostnem stanu se spomnim, kolikokrat mi je že Marija v največjih potrebah pomagala. Z vsem zaupanjem se obrnem k Mariji, Naši ljubi Gospej presvetega Jezusovega Serca in priporočim se vsem udom bratovščine Naše ljube Gospe v molitev, z obljubo, ako dosežem ljubo zdravje, hočem zahvalo v »Danici« razglasiti. Marija mi je tudi sedaj izprosila lj. zdravje. I. M.

«V hudih dušnih stiskah sem se zatekel v goreči molitvi k Mariji in sv. Jožefu ter ju prosil pomoči. Prošnja ni bila brez vspeha. Notranji viharji so se polegli in serčni mir se je povernil. Zato se tem potom zahvaljujem tema svetnikoma ter ju še za naprej prosim pomoči zlasti v dušnih stiskah, ker vem, da še nikdar ni bilo slišati, da bi Marija in sv. Jožef koga zapustila, ki je pod njiju obrambo pribežal.» Bogoslovec.

Listek za raznoterosti.

† **Monsig. dekan Matej Kožuh.** Ljubezen, ki veže serca ljudi med seboj, ne mine tudi onstran groba ne, t. j. mi ljubimo svoje drage ranjke in jih hočemo enkrat videti; ranjki ljubijo nas ter nas žele pri sebi imeti. To nam je prišlo na misel, ko smo zvedeli o smerti preč gospoda dekana starološkega, monsigr. Mateja Kožuh-a. Kako to? Umerli so zdaj v kratkem: mil. stolni prošt v Terstu dr. Šust, monsigr. kanonik Luka Jeran in zdaj še preč. gosp. dekan Kožuh. Vsi ti trije so bili iz starološke dekanije: g. dr. Šust, staroločan; g. L. Jeran, rojen v Javorjih in izgojen v Stari Loki; g. M. Kožuh, dozdejni dekan starološki. Vsi trije so bili v življenju v najtesnejši prijateljski zvezi med seboj — zato se zdi, kakor bi tudi po smerti drug brez družega ne mogli živeti; kajti ljubezen ne mine tudi onstran groba ne. Kako rad je pokojni vrednik »Zgodnje Danice« šel obiskavat g. Mateja Kožuh-a; nekaj tednov pred svojo smertjo še je bil pri njem. Kako je bil vesel, če ga je prišel obiskat stolni prošt g. dr. Šust! Ljubili so se med seboj tu na svetu, zato so skupaj zdaj v nebesih. Pokojni Jeran sam je dejal, ko je zvedel za dr. Šustovo smert: »vsaj bomo kmalu zopet skupaj!« in tudi pokojni dekan Kožuh je bil vsled smerti svojih dveh prijateljev zadnje dni ves potert.

Pokojni dekan je bolehal sicer že leto in dan, toda zadnji mesec se mu je bolezen tako oblažila, da nihče ni mislil na smert. Vsaki dan je g. dekan še maševal, šel na sprehod, v petek je bil še pri oo. kapucinih, v soboto je tudi še maševal, opoldne še kosil prav po navadi; po kosilu pa je šel k družini, kjer so ga nenadoma napadle slabosti. Vstal je s stola, uperl se na palico, a zopet sedel na stol, kjer mu je v nezavesti omahnila glava na stran. Gg. duhovna pomočnika sta bila takoj na mestu, umirajoč je prejel gosp. dekan sv. poslednje olje in papežev blagoslov ter kmalu nato mirno ugasnil. Zdravnik, ki se je nemudoma pripeljal, ni mogel družega, kakor konstatovati smert, katero je povzročila kap na serce. — Pokojni dekan je služboval v Stari Loki od l. 1869 ter pred par leti obhajal slovesno svojo 25. letnico, odkar je deloval v Stari Loki; pridigoval je ob tej priliki njegov prijatelj kanonik Jeran, ki je obširno pojasnjeval vspešno mnogoletno delovanje pokojnikovo v fari in dekaniji starološki. S pokojnikom je izgubila starološka fara svojega du-

hovnega očeta in vodnika, za katerega so v spoštovanju in ljubezni bila serca vseh Staroločanov, dekanijška duhovščina je izgubila vzornega in obče priljubljenega dekana; vsak, kedor je bližje poznal blago serce pokojnikovo, njegovo skerb za čast božjo, njegovo narodno značajnost in njegovo prijateljsko gostoljubnost, — Skromnemu svojemu premoženju je kot glavnega dediča postavil starološko farno cerkev. Pokopal je ranjcega g. dekana prečastni prelat kanonik dr. Čebašek; govoril pa mu je v slovo bivši njegov mnogoletni kapelan in prijatelj profesor gr. Jos. Dolenc. Blagi pokojnik naj počiva v miru!

Smert grozno pobira zadnji čas duhovnike. Pretečeni ponedeljek zjutraj je umerl preč g. Jož. Škofic, župnik v Železnikih. Blagi gospod je imel dolgotrajno in mučno bolezen, ktera ga je spravila v prezgodnji grob. Duhovnikov tedaj vedno bolj pomanjkuje; zato molimo k Jezusu, zlasti kvaterni dni »naj pošlje delavcev v svoj vinograd!«

Za župana ljubljanskega je bil pretečeni teden mesto dozdejnega gosp. Grassellija izvoljen deželni poslanec, g. Ivan Hribar.

Prašanja pri konkurzu v maju: 1.) Theologia dogmatica: a.) Demonstratur, Spiritum S. esse verum Deum et a Patre et Filio distinctam personam; b.) contritionis perfectae natura et effectus explicentur.

2.) Theologia moralis: a.) Data legis definitione et divisione ostendatur, quinam sit finis legis; b.) data definitione et divisione voti exponantur conditiones ad voti validitatem requisitae.

3.) Ius ecclesiasticum: a.) Data definitione patronatus ecclesiastici et laicis differentiae inter utriusque iura et obligationes exponantur; b.) quae nam testimonia nupturientes ante copulationem afferre debent; a quibusnam et qua in forma ipsa sunt obtinenda.

4.) Theologia pastoralis: a.) Kteri so cerkveni govori homiletične oblike, in kaj je posebej pomniti o katehezah za dorasle ali keršč. naukih? b.) kaj je bistveni razloček med obredom za pokopavanje »adultos« in pokopavanje »parvulos«? kedaj se je prvega, kedaj družega načina posluževati? c.) po katerih pravilih je ravnati v dušnem pastirovanju o dovoljevanju pogostnega sv. obhajila?

5.) Exegesis: Fiat lingua vernacula exegetico-homiletica expositio pericoparum epistolae atque evangelii, quae leguntur dom. V. p. P., nimirum: Epist. I. st. Petri, cap. III., v. 8—15 (incl.) evang. st. Matth. cap. V., v. 20—25 (incl.)

Kateheza za otroke: Učencem ljudske šole naj se vprašaje razloži: »Kaj nam III. Božja zapoved prepoveduje?«

Priporočilo. Stopili smo v binkošno dobo, čas sv. birne v Ljubljani in po deželi. Botri premišljujejo, kaj naj dajo svojim birmancem v spomin, in in gotovo najboljše pogode, ako jim izroče dober molitvenik. Ali žal, da se tu gleda le bolj na zunanjo obliko, kot na notranje jedro, zlasti odkar se je molitvenikov poprijela zunanja konkurenca, ktera ponuja stvari brez katoliškega soka in mozga, celo brez višjepastirskega dovoljenja. Zato živo priporočamo botrom dobro znano in staro zalogo molitvenih knjig Matija (Josip) Gerber-ja, s katero so bili g. monsignor L. Jeran, Volčič i. dr. v najtesnejši zvezi, in

o kateri sme reči, da ne prodaja nobenega molitvenika, ki ne bi bil poterjen od vis. čast. knezoškofijstva. Dobivajo se po raznih cenah in v raznih oblikah, od najpriprostejše do najkrasnejše — vsaka vredna svojega denarja. Ker je gospod Gerber vsled potresa moral podreti svojo hišo, preselil se je s svojo prodajalnico v barako, prejšnji hiši nasproti, na kongresnem tergu t. j. v „zvezdnem drevoredu.“

Avstrijski vladarji, veliki častilci najsv. Zakramenta. (Ferdinand II.) Splošno je znana velika pobožnost avstrijske cesarske rodovine, in zlasti posebno češčenje najsvetejšega zakramenta. — Ferdinand II. se ni vdeleževal le slovesne procesije o prazniku sv. Rešnjega Telesa ampak tudi osmine. Peš, gologlav, le s cvetličnim vencem na sencih in s svetilko v roci je stregel vsako leto svojemu Gospodu in Bogu v slovesnih sprevodih. Prigodilo se je nekoč, ko je nosil dalj časa bakljo, da mu je roka zatekla. Ko se je hotel drugi dan vse jedno procesije vdeležiti, akoravno je nosil roko obvezano, mu je rekel jeden izmed velikašev: „Vaše Veličanstvo se bode moralo danes zderžati procesije in ne bodo moglo nositi svetilnice.“ Cesar mu pa odgovori: „Saj imam še drugo roko, s katero morem Gospodu streči.“ — Petdesetkrat med letom je prejel Ferdinand II. sv. Obhajilo. V predvečer sv. Obhajila se je vselej ostro postil, če prav ni bil cerkveno zapovedan post. Kadar pa je sprejel sv. Obhajilo, so ga videli v toliki pobožnosti, gorečnosti in dostikrat celo v solzah, da se je zdelo, da hoče njegova v ljubezni Božji vneta duša zapustiti telo in hiteti svojemu Odrešeniku na proti. Če je srečal spotoma, ko se je peljal domu ali z doma, duhovna, ki je nesel zadnjo Popotnico kakemu bolniku, je vselej posnemal lepi izgled Rudolfa I., stopil naglo z voza, pokleknil na umazana tla, molil svojega Odrešenika z največjim spoštovanjem in spremljal duhovnika peš. Ko je tako nekdanj srečal v Gradcu duhovnika s sv. Rešnjim Telesom, ga ni le spremljal v predmestje, kamor je hitel ta k nekemu ubogemu možu, — temveč je tudi veliki revščini bolnikovi prišel s posebno darežljivostjo na pomoč. — Pri velikih uporih in nemirih po njegovih kraljevinah in deželah in pri velikih vojnah je imel vedno lepo navado, da je vpeljal splošno očitno pobožnost v češčenje najsv. Zakramenta. Večkrat je prosil, naj se zdaj v tej zdaj zopet v oni cerkvi slovesno izpostavi presv. Reš. Telo. In da bi dal drugim lep izgled, je molil sam po cele ure v največji ponižnosti na kolenih pred sv. Zakramentom. Vsako leto se je vdeleževal štirideseturne molitve, ki se je opravljala 3 dni pred pepelnično sredo v cerkvah družbe Jezusove in je častil Boga skritega v podobi kruha tem bolj goreče, kolikor bolj so se tisti čas mnogi drugi udajali grešnemu razveseljevanju.

Vodice. Tamošnja farna cerkev je morebiti izmed vseh o potresu največj terpela, tako da se je morala podreti. In res so jo začeli podirati velikonočni torek, in čez en teden je bila že poderta razven zvonika. Cerkev ni nič več videti. Le velikanska groblja priča, da je tam stala velika stavba.

Presvetli cesar je podaril 300 gld. za zidanje nove cerkve na Colu nad Vipavo.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo na mesto venca na grob pokojnega vrednika „Zg. Danice“ monsign. L. Jerana: Zlatomašnik č. g. Matej Preželj, župnik v Mavčičah, 5 gld. — Oče Zupan v Kropi, 2 gld. — G. Anton Mezeg, kapelan v Selcih 3 gld. — G. Anton Jamnik, župnik v Sorici, 5 gld. — Elizabeta Pintar, 3 gld. — Gospa Zofija Bernard (Šupevec) namesto venca na grob ribniškega dekana č. g. Povšeta 6 gld. — „Eden naših“ 5 gld. — G. Andrej Pipan, župnik na Polici, 5 gld. — G. Josip Zelnik, župnik v Čemšeniku, 4 gld. — Č. g. mestni župnik Martin Malenšek v spomin nekdanjemu št. peterskemu kapelanu, 5 gld. — G. Josip Lavrič, župnik v Ambrusu 5 gld. — G. Val. Bernard, župni upravitelj v Studenem, 2 gld. — Duhovnik † 2 gld. — G. Janez Bizjan, župnik na Bledu, 5 gld. — Č. g. deželni poslanec Tom. Kajdiž, dekan v Moravčah, 3 gld. — G. Avgust Turk, župnik na Koroški Beli, 2 gld. — G. Janez Pfajfar, kurat v Harijah, 5 gld. — Č. g. Štefan Jaklič, župnik v Št. Vidu, 5 gld. — Č. g. kanonik Klun, 10 gld.

G. poslanec in vodja Fr. Povše, 5 gld. — G. M. Poljak, župnik v Ajdovcu v spomin svojemu preblagemu dobitniku, 2 gld. — Č. g. župnik-zlatomašnik Jak. Gruden, 1 gld. 50 kr. — G. Ivan Dobnikar, župnik na Jančem, 5 gld. — Č. g. duh. svetnik Jožef Kerčon, župnik v Predosljih, 3 gld. — Č. g. J. Koritnik, župnik na Blokah v spomin blagemu mladolinoljubu, 5 gld. — Č. g. M. Barlič, župnik v Moravčah, priporočujoč se zelo bolehen gg. so-bratom v memento, 2 gld. — Č. g. Ivanetič, vojaški kurat v Ljubljani, 3 gld. — G. Janez Poklukar, posestnik v Vinicah pri Gorjah, 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Z Radovice 25 gld. — Z Vač 22 gld. — Z Mozeljna 19 gld. — Z Lesec 22 gld. 35 kr. — Iz Št. Janža 20 gld. 62 kr. — Z Jezice 50 gld. — Z Grčarc 8 gld. 15 kr. — Z Ustja 3 gld. 85 kr. — Z Vrhpolja pri Vipavi 16 gld. — Iz Spodnje Idrije 41 gld. — Od Stare Cerkve pri Kočevju 24 gld. — Iz Kostanjevice 24 gld. 60 kr. — S Sore 15 gld. — Z Dobovca 5 gld. 70 kr. — Z Borovca 13 gld. 30 kr. — S Cola 28 gld. — Iz Št. Vida pri Zatični 36 gld. 45 kr. — S Podbrezja 7 gld. 14 kr. — S Prema 10 gld. — Z Rateč pri Kranjski Gori 20 gld. 50 kr. — S Sel pri Kamniku 40 gld.

Za varhe Božjega groba: Župnija Leše po gosp. župniku Jan. Tavčarju, 1 gld. — Iz Gore pri Sodražici po gosp. D. Janežu, 2 gld. — Soriški farani po g. župniku Ant. Jamniku, 3 gld. 5 kr. — Jarc, Černomelj, 1 gld. 50 kr. — Iz Rake po č. g. J. Dolinarju zbirka, 8 gld.

Za dijaško mizo: Preč. g. J. Dolinar župnik na Raki, 5 gld. — Preč. g. Alojzij Puc, župnik v Hrenovicah, 10 gld.

Z. Jeranovo dijaško mizo: Neimenovana 1 gld.

Za sv. Očeta: B. G. 1 srebrni križavec. — Iz Žužemberka po preč. g. dek. M. Tavčarju 50 gld. — Soriški farani 6 gld. 40 kr.

Za cerkev Marije Pom. na Brezjah: B. g. zlato broš z uhani. T. V. 1 gld.

Za g. Kržičevo učiteljsko semenišče: Č. g. duh. svetnik Jan Sajovic, župnik v Slavini, 5 gld.

Za naše Salezijance: G. Ferd. Erker, kapelan v Škofji Loki, 3 gld.

Za razširjanje sv. vere: G. Viktor Steska, kapelan v Kočevju, 1 gld. 20 kr.

Za zavetišče: G. Viktor Steska, kapelan v Kočevju, 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Zbirka po gosp. Jan. Tavčarju, iz Leš, 5 gld.

Za kruhe sv. Antona: M. P. 1 gld.

Za najpotrebnejše misijone: Šim. Ažman iz Poljšice, 50 kr.

Za trapiste: T. V. 1 gld.